Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
J. RICHARD DE LA TOUR
fremsat den 9. marts 2023 [1]

Sag C-142/22

OE
mod
Minister for Justice and Equality

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supreme Court (øverste domstol, Irland))

»Præjudiciel forelæggelse – politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – artikel 27 – specialitetsregel – retsforfølgning for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet – samtykke fra den fuldbyrdende judicielle myndighed – ugyldig europæisk arrestordre – konsekvenser for anmodningen om samtykke – spørgsmål, der er endeligt afgjort i afgørelsen om overgivelse«

I. Indledning

1. Artikel 27, stk. 2, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne [2], som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 [3], indeholder specialitetsreglen, hvorefter en person, der er overgivet, ikke kan retsforfølges, idømmes straf eller på anden måde tilbageholdes for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet.

2. Det fremgår af artikel 27, stk. 3, litra g), i rammeafgørelse 2002/584, at specialitetsreglen i denne artikels stk. 2 ikke finder anvendelse, hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed, der har overgivet den pågældende, i henhold til den nævnte artikels stk. 4 giver sit samtykke til, at den pågældende person retsforfølges, idømmes straf eller på anden måde tilbageholdes for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet.

3. Med den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse bedes Domstolen nærmere bestemt tage stilling til, om konstateringen om, at en europæisk arrestordre, på grundlag af hvilken en person er blevet overgivet, blev udstedt af en myndighed, der ikke var en »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, og derfor burde være anset for ugyldig, af denne grund kan være til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle

[1] – Originalsprog: fransk.
[2] – EFT 2002, L 190, s. 1.
[3] – EUT 2009, L 81, s. 24 (herefter »rammeafgørelse 2002/584«).

myndighed efter anmodning herom giver samtykke til, at de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat må retsforfølge eller dømme denne person for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende blev overgivet.

4. Jeg vil i dette forslag til afgørelse foreslå Domstolen at besvare dette spørgsmål med, at en sådan grund til, at en europæisk arrestordre er ugyldig, ikke kan være til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed giver det ønskede samtykke.

II. Retsforskrifter

A. EU-retten

5. Artikel 1, stk. 1, artikel 6, stk. 1 og 2, artikel 8, stk. 1, og artikel 27 i rammeafgørelse 2002/584 er relevante i den foreliggende sag.

B. Irsk ret

6. Rammeafgørelse 2002/584 er blevet gennemført i irsk ret ved European Arrest Warrant Act 2003 (lov af 2003 om den europæiske arrestordre), som ændret.

7. Denne lovs section 2(1) indeholder bl.a. følgende definitioner:

– Ved »judiciel myndighed« forstås »den dommer, retsembedsmand eller anden person, som i henhold til den pågældende medlemsstats ret har beføjelse til at udføre opgaver, der er de samme som eller svarer til de opgaver, der udføres i henhold til section 33 af en ret i den pågældende medlemsstat«. Supreme Court (øverste domstol, Irland) har præciseret, at der er tale om den opgave, der består i at udstede europæiske arrestordrer.

– Ved »udstedende judiciel myndighed« forstås »den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, som udstedte den omhandlede arrestordre«.

– Ved »udstedende medlemsstat« forstås »en medlemsstat […] hvis judicielle myndighed har udstedt den omhandlede europæiske arrestordre«.

8. Section 22 i lov af 2003 om den europæiske arrestordre, som erstattet af section 80 i Criminal Justice (Terrorist Offences) Act 2005 (lov af 2005 om strafferetspleje (terrorhandlinger)), bestemmer i subsection 7:

»High Court [ret i første instans, Irland] kan over for en person, der er overgivet til en udstedende medlemsstat i henhold til denne lov, give samtykke til –

a) retsforfølgning mod personen i den udstedende medlemsstat for en lovovertrædelse

b) pålæggelse i den udstedende medlemsstat af en straf, herunder en frihedsberøvende straf, for en lovovertrædelse eller

c) retsforfølgning eller tilbageholdelse af den pågældende i den udstedende medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af en dom eller en kendelse om frihedsberøvelse for en lovovertrædelse

efter skriftlig anmodning fra den udstedende medlemsstat herom.«

9. Section 22(8) i lov af 2003 om den europæiske arrestordre, som erstattet af section 15 i European Arrest Warrant (Application to Third Countries and Amendment) and Extradition (Amendment) Act 2012 (lov af 2012 om den europæiske arrestordre (anvendelse på tredjelande og ændring) og udlevering (ændring)), bestemmer, at samtykke i henhold til section 22(7) i lov af 2003 om den europæiske arrestordre skal nægtes, hvis den omhandlede lovovertrædelse ikke udgør en overtrædelse, for hvilken en person kan overgives i henhold til Part 3 i denne lov. Part 3 indeholder bestemmelserne vedrørende grundlæggende rettigheder, korrespondance, dobbelt strafbarhed, retsforfølgning af den pågældende i medlemsstaten for de samme angivelige handlinger, den kriminelle lavalder, eksterritorialitet og retssager in absentia.

III. De faktiske omstændigheder i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

10. Der blev i 2016 udstedt tre europæiske arrestordrer mod OE, hvoraf de to var udstedt af anklagemyndigheden i Amsterdam (Nederlandene), og den tredje var udstedt af en afdeling ved den nationale nederlandske anklagemyndighed. Formålet med disse arrestordrer var at få overgivet OE, således at han kunne retsforfølges for en række lovovertrædelser, der navnlig omfattede hvidvaskning af penge, overfald og forsøg på manddrab.

11. De indsigelser, som OE havde fremsat, blev forkastet af High Court (ret i første instans), og da OE ikke appellerede den dom, som denne ret havde afsagt, blev han overgivet til de nederlandske myndigheder i 2017. Det er ubestridt, at OE ikke havde gjort indsigelse mod, at de europæiske arrestordrer var blevet udstedt af offentlige anklagere. OE blev dernæst idømt en fængselsstraf på 18 år, som han nu afsoner i Nederlandene.

12. Den 1. maj 2019 sendte den nationale nederlandske anklagemyndighed en anmodning om samtykke til High Court (ret i første instans) i dens egenskab af fuldbyrdende judiciel myndighed i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584, for at der kunne anlægges retssag mod OE for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end dem, for hvilke han var blevet overgivet. Denne anmodning blev indgivet til High Court (ret i første instans) den 23. juli 2019. OE er blevet retsforfulgt, domfældt og idømt livsvarigt fængsel for de nye anklager, men samtykket fra den fuldbyrdende judicielle myndighed er nødvendigt, for at denne nye frihedsstraf kan fuldbyrdes.

13. Den nævnte anmodning om samtykke blev imidlertid trukket tilbage efter afsigelsen af dom af 27. maj 2019, OG PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau)[4], hvoraf det fremgår, at en medlemsstats anklagemyndigheder, der risikerer direkte eller indirekte at blive underlagt individuel styring eller instruktion fra den udøvende magt i forbindelse med vedtagelsen af en afgørelse om udstedelse af en europæisk arrestordre, ikke falder ind under begrebet »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584.

14. Der blev dernæst indgivet en ny anmodning om samtykke til High Court (ret i første instans), men denne stammede fra en undersøgelsesdommer i Amsterdam.

15. OE gjorde indsigelse mod denne anmodning om samtykke ved High Court (ret i første instans), idet han gjorde gældende, at de myndigheder, der havde udstedt de europæiske arrestordrer, ikke var »udstedende judicielle myndigheder« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i

4 – C-508/18 og C-82/19 PPU (EU:C:2019:456).

rammeafgørelse 2002/584. Det skal i denne forbindelse præciseres, at OE ikke har anfægtet sin overgivelse til de nederlandske myndigheder i henhold til disse europæiske arrestordrer, men har anført, at det ikke er muligt at give samtykke til forfølgelse for andre overtrædelser end dem, for hvilke han blev overgivet, når de oprindelige europæiske arrestordrer ikke var udstedt på gyldig vis af en udstedende judiciel myndighed.

16. High Court (ret i første instans) fastslog imidlertid, at afgørelsen om OE's overgivelse havde opnået retskraft, og forkastede derfor hans indsigelser. OE appellerede denne dom til Court of Appeal (appeldomstol, Irland).

17. Domstolen havde i mellemtiden afsagt dom af 24. november 2020, Openbaar Ministerie (Dokumentfalsk) [5], hvoraf det fremgår, at artikel 6, stk. 2, artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at anklagemyndigheden i en medlemsstat, der deltager i forvaltningen af retsplejen, men inden for rammerne af sin beslutningsbeføjelse kan modtage en individuel instruks fra den udøvende magt, ikke udgør en »fuldbyrdende judiciel myndighed« som omhandlet i disse bestemmelser [6].

18. Court of Appeal (appeldomstol) stadfæstede dommen, idet den i overensstemmelse med de argumenter, der var fremført af Minister for Justice and Equality (justits- og ligestillingsministeren, Irland, herefter »ministeren«), fastslog, at den nationale procesregel vedrørende princippet om afskæring af indsigelser (estoppel-princippet) fandt anvendelse, hvilket udelukkede en direkte anfægtelse af High Courts (ret i første instans) afgørelse om overgivelse eller en parallel (yderligere) anfægtelse af denne afgørelse [7]. Court of Appeal (appeldomstol) støttede sig i denne henseende på Domstolens praksis, hvori denne – forudsat at ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet overholdes, hvilket ikke er blevet bestridt i forbindelse med hovedsagen – har fremhævet vigtigheden af princippet om, at retsafgørelser, der er blevet endelige, efter at appelmulighederne er udnyttet, eller efter at appelfristerne er udløbet, ikke kan anfægtes [8].

19. Den 22. september 2021 meddelte Supreme Court (øverste domstol) tilladelse til appel.

20. OE har ifølge denne domstol anerkendt, at afgørelsen om hans overgivelse i 2017 i henhold til irsk ret har fået retskraft, og at EU-retten ikke kræver, at denne afgørelse genoptages. Hans vigtigste indsigelse mod afgivelsen af samtykket er baseret på de retlige krav, der stilles til samtykkeproceduren. I henhold til section 22(7) i lov af 2003 om den europæiske arrestordre skal en anmodning om samtykke nemlig komme fra den »udstedende medlemsstat«, og den »udstedende medlemsstat« defineres som den medlemsstat, hvis »judicielle myndighed« udstedte den oprindelige europæiske arrestordre. OE har imidlertid gjort gældende, at eftersom de offentlige anklagere, der udstedte de oprindelige europæiske arrestordrer, ikke var »judicielle myndigheder«, følger det heraf, at Kongeriget Nederlandene ikke kan anses for den »udstedende medlemsstat«.

[5] – C-510/19 (EU:C:2020:953).

[6] – Præmis 70 i den nævnte dom. Jf. ligeledes dom af 8.12.2022, CJ (Afgørelse om udsættelse af overgivelse som følge af strafforfølgning) (C-492/22 PPU, EU:C:2022:964, præmis 55).

[7] – Den forelæggende ret har anført, at princippet om afskæring af indsigelser som udgangspunkt kan anvendes i sager, hvor i) der er blevet afsagt dom af en kompetent domstol, ii) afgørelsen var en endelig afgørelse vedrørende realiteten, iii) der i dommen blev taget stilling til et spørgsmål, som en part forsøger at rejse under den senere sag, og iv) parterne var de samme personer (eller disses stedfortrædere) som parterne i den sag, hvori princippet om afskæring af indsigelser gøres gældende.

[8] – Den forelæggende ret har henvist til dom af 6.10.2009, Asturcom Telecomunicaciones (C-40/08, EU:C:2009:615).

21. Ministeren har derimod fortsat anført over for den forelæggende ret, at ethvert spørgsmål vedrørende de nederlandske anklagemyndigheders mulighed for at handle som judicielle myndigheder, der udsteder europæiske arrestordrer, skal anses for endeligt afgjort i High Courts (ret i første instans) afgørelse om overgivelse fra 2017, og at princippet om afskæring af indsigelser finder anvendelse på denne endelige afgørelse, således at det ikke længere er muligt at anfægte dette aspekt af denne afgørelse.

22. Ifølge den forelæggende ret afhænger besvarelsen af spørgsmålet om, hvorvidt OE i forbindelse med en anmodning om samtykke i henhold til artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584 bør kunne påberåbe sig et argument om, at de oprindelige europæiske arrestordrer ikke blev udstedt af en »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 6, stk. 1, af den korrekte retlige kvalificering af forholdet mellem overgivelsesproceduren og samtykkeproceduren.

23. Denne ret har nemlig anført, at hvis disse procedurer skal anses for at være separate og selvstændige, således at enhver indsigelse, der måtte fremsættes af den berørte person i forbindelse med anmodningen om overgivelse, kan gøres til genstand for nye eller yderligere argumenter i forbindelse med anmodningen om samtykke, vil indsigelser ikke kunne afskæres.

24. Hvis disse procedurer derimod skal anses for at være så nært forbundne, at et spørgsmål, som der nødvendigvis blev taget stilling til i afgørelsen om overgivelse, må anses for at være afgjort med hensyn til afgørelsen om samtykke, vil OE derimod ikke have ret til på dette tidspunkt at støtte sig på et argument vedrørende den udstedende judicielle myndigheds status.

25. Supreme Court (øverste domstol) har på denne baggrund besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal […] artikel 27 [i rammeafgørelse 2002/584] fortolkes således, at en afgørelse om at overgive en person skaber et retsforhold mellem den pågældende, den fuldbyrdende medlemsstat og den anmodende medlemsstat, således at ethvert spørgsmål, der anses for endeligt afgjort med denne afgørelse, også skal anses for afgjort i forhold til proceduren vedrørende anmodning om samtykke til retsforfølgning eller straf for andre lovovertrædelser?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares med, at artikel 27 ikke kræver en sådan fortolkning, er en national procesregel i så fald i strid med effektivitetsprincippet, hvis den virker således, at den pågældende person i forbindelse med anmodningen om samtykke forhindres i at påberåbe sig en relevant dom afsagt af [Domstolen] i perioden efter afgørelsen om overgivelse?«

26. Den forelæggende ret har anmodet om, at den foreliggende sag undergives den fremskyndede præjudicielle procedure i henhold til artikel 105 i Domstolens procesreglement eller den præjudicielle hasteprocedure i henhold til dette procesreglements artikel 107.

27. Anden Afdeling har ved afgørelse af 15. marts 2022 besluttet ikke at imødekomme den forelæggende rets anmodning om, at denne sag undergives den præjudicielle hasteprocedure. Domstolens præsident har ved afgørelse af 23. marts 2022 forkastet den forelæggende rets anmodning om, at sagen behandles efter den fremskyndede præjudicielle procedure.

28. OE, ministeren og Irland, den ungarske, den nederlandske og den polske regering samt Europa-Kommissionen har indgivet skriftlige indlæg.

29. I retsmødet den 14. december 2022 har OE, ministeren og Irland, den nederlandske regering samt Kommissionen afgivet mundtlige indlæg og besvaret Domstolens spørgsmål til mundtlig besvarelse.

IV. Bedømmelse

30. Som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, er det egentlige formål med de præjudicielle spørgsmål at belyse forholdet mellem overgivelsesproceduren og den efterfølgende anmodning, der i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584 skal sikre den fuldbyrdende judicielle myndigheds samtykke til, at en person, der allerede er blevet overgivet, kan retsforfølges, idømmes straf eller på anden måde tilbageholdes for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet.

31. Den forelæggende ret ønsker nærmere bestemt oplyst, om den omstændighed, at en europæisk arrestordre er ugyldig, fordi den ikke er udstedt af en »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 6, stk. 1, kan være til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed giver det samtykke, som den er blevet anmodet om.

32. Undersøgelsen af dette grundlæggende problem i forbindelse med en tvist, der vedrører behandlingen af en anmodning om samtykke, synes dog i det foreliggende tilfælde at afhænge af national procesret, dvs. spørgsmålet om, hvorvidt princippet om afskæring af indsigelser finder anvendelse i den situation, der er omhandlet i hovedsagen.

33. Det er efter min opfattelse ikke nødvendigt for afgørelsen af tvisten i hovedsagen, at Domstolen tager stilling til, om det er foreneligt med EU-retten at anvende denne nationale procesregel under de omstændigheder, som den forelæggende ret har beskrevet. Dette spørgsmål mister nemlig sin relevans, når det – uanset om den berørte person i forbindelse med en anmodning om samtykke kan påberåbe sig en grund til, at en europæisk arrestordre, hvorom der er truffet endelig afgørelse med henblik på dens fuldbyrdelse, er ugyldig – er fastslået, at den fuldbyrdende judicielle myndighed under alle omstændigheder ikke kan nægte at give et sådant samtykke af denne grund.

34. Det er ligeledes min opfattelse, at det grundlæggende problem vedrørende de konsekvenser, som en europæisk arrestordres ugyldighed kan få for undersøgelsen af en efterfølgende anmodning om samtykke i henhold til artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584, skal behandles som sådant, uden at det i modsætning til det af Kommissionen anførte er nødvendigt at tage stilling til, om det argument, som OE har fremført for at godtgøre, at der ikke var tale om en »udstedende medlemsstat« som omhandlet i section 22(7) i lov af 2003 om den europæiske arrestordre, kan tiltrædes. Rent bortset fra, at dette argument er rettet mod fortolkningen af en national retsforskrift, synes den forelæggende ret nemlig først og fremmest at være i tvivl om, hvilket forhold der i henhold til EU-retten er mellem en oprindelig overgivelse og en anmodning om samtykke. Dette forhold ligger ligeledes til grund for OE's argumentation i forbindelse med tvisten i hovedsagen.

35. Det fremgår i denne henseende af forelæggelsesafgørelsen, at OE har gjort indsigelse mod afgivelsen af det ønskede samtykke med den begrundelse, at de nederlandske myndigheder, der udstedte de oprindelige europæiske arrestordrer, ikke havde egenskab af »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584. OE har ikke rejst tvivl

om afgørelsen om overgivelse eller om den status, som den judicielle myndighed, der har fremsat anmodningen om samtykke, har, men gjort gældende, at det ikke er muligt at give det samtykke, hvorom der anmodes i medfør af denne rammeafgørelses artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, hvis de europæiske arrestordrer, der lå til grund for hans overgivelse, ikke var udstedt på gyldig vis. OE har således gjort indsigelse mod, at den fuldbyrdende judicielle myndighed giver det ønskede samtykke, under påberåbelse af, at de oprindelige europæiske arrestordrer var ugyldige.

36. En sådan argumentation er efter min opfattelse fejlagtig.

37. Selv om en anmodning om samtykke nødvendigvis vil være forbundet med en specifik europæisk arrestordre, som allerede er fuldbyrdet, er den fuldbyrdende judicielle myndighed nemlig nødt til at foretage en særskilt og selvstændig undersøgelse af denne anmodning baseret på de konkrete omstændigheder. Det kan således ikke udgøre en grund til at nægte det ønskede samtykke, at en europæisk arrestordre, der er fuldbyrdet, er behæftet med en mangel.

38. Det skal herved påpeges, at Domstolen allerede har fastslået, at efter at den eftersøgte person er blevet anholdt og derefter overgivet til den udstedende medlemsstat, er den europæiske arrestordres retsvirkninger principielt ophørt, jf. dog virkningerne af den overgivelse, som er udtrykkeligt fastsat i kapitel 3 i rammeafgørelse 2002/584[9].

39. De virkninger af overgivelsen, der er fastsat i dette kapitel, omfatter en eventuel retsforfølgning for andre lovovertrædelser, som er underlagt betingelserne i denne rammeafgørelses artikel 27.

40. I henhold til specialitetsreglen i denne rammeafgørelses artikel 27, stk. 2, som har baggrund i den fuldbyrdende medlemsstats suverænitet, har en person, der er overgivet, ret til kun at retsforfølges, idømmes straf eller på anden måde tilbageholdes for den lovovertrædelse, for hvilken den pågældende er overgivet[10].

41. Ifølge Domstolen kræver denne regel nemlig, at den udstedende medlemsstat, som ønsker at retsforfølge eller domfælde en person for en lovovertrædelse begået inden dennes overgivelse til fuldbyrdelse af en anden europæisk arrestordre end den lovovertrædelse, for hvilken den pågældende er overgivet, indhenter den fuldbyrdende medlemsstats samtykke for at undgå, at førstnævnte medlemsstat griber ind i de beføjelser, som den fuldbyrdende medlemsstat kunne udøve, og overskrider sine prærogativer i forhold til den tiltalte[11].

42. Det er kun i de tilfælde, der er fastsat i artikel 27, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, navnlig når der er givet samtykke i overensstemmelse med litra g) i dette stykke og stk. 4 i denne artikel, at de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat må retsforfølge eller dømme denne person for en anden lovovertrædelse end den, for hvilken den pågældende er overgivet[12].

9 – Jf. dom af 13.1.2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, præmis 77).

10 – Jf. navnlig dom af 24.9.2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialitetsprincippet) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

11 – Jf. dom af 24.9.2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialitetsprincippet) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, præmis 40).

12 – Jf. dom af 24.11.2020, Openbaar Ministerie (Dokumentfalsk) (C-510/19, EU:C:2020:953, præmis 63).

43. Domstolen har fremhævet, at specialitetsreglen er nært forbundet med den overgivelse, der følger af fuldbyrdelsen af en specifik europæisk arrestordre [13]. Det er som følge heraf kun muligt at bedømme, om denne regel er overholdt, på grundlag af den overgivelse, der er sket i henhold til en specifik europæisk arrestordre [14].

44. Til trods for forbindelsen mellem gennemførelsen af artikel 27 i rammeafgørelse 2002/584 og forekomsten af en europæisk arrestordre, der allerede er fuldbyrdet, skal det imidlertid fremhæves, at Domstolen allerede har fastslået, at afgørelsen om at give det samtykke, der er fastsat i denne rammeafgørelses artikel 27, stk. 4, er særskilt fra afgørelsen om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre og udløser virkninger for den berørte person, der er særskilte fra virkningerne af sidstnævnte afgørelse [15].

45. Overgivelsen af en person i henhold til en europæisk arrestordre og anmodningen om samtykke med henblik på at tillade de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat at retsforfølge eller dømme denne person for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet, udgør derfor to forskellige trin i en proces, som skal sikre, at det ikke forbliver ustraffet at begå lovovertrædelser i Den Europæiske Union.

46. Selv om afgørelsen om samtykke i lighed med afgørelsen om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre kan gøre indgreb i den berørte persons frihed [16], har afgørelsen om samtykke således et særligt formål, og den skal af denne grund træffes af den fuldbyrdende judicielle myndighed efter en særskilt og selvstændig undersøgelse, som adskiller sig fra den, der fandt sted i forbindelse med den europæiske arrestordre.

47. Denne undersøgelse skal foretages i overensstemmelse med artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584 med henblik på at vurdere anmodningen om samtykke på grundlag af de konkrete omstændigheder.

48. Den fuldbyrdende judicielle myndighed skal således kontrollere, om den anmodning om samtykke, som den er blevet forelagt, er ledsaget af de oplysninger, der er nævnt i denne rammeafgørelses artikel 8, stk. 1, og en oversættelse som anført i den nævnte rammeafgørelses artikel 8, stk. 2. Denne myndighed skal ligeledes kontrollere, om den lovovertrædelse, for hvilken der er anmodet om samtykke, i sig selv giver anledning til overgivelse i henhold til samme rammeafgørelse.

49. Ifølge bestemmelserne i artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584 skal den fuldbyrdende judicielle myndighed desuden vurdere under hensyn til de obligatoriske eller fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse, der er nævnt i denne rammeafgørelses artikel 3 og 4, om det kan tillades at udvide retsforfølgningen til andre lovovertrædelser end dem, der har begrundet den berørte persons overgivelse.

[13] – Jf. dom af 24.9.2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialitetsprincippet) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, præmis 37, 38 og 40).

[14] – Jf. i denne retning dom af 24.9.2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialitetsprincippet) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, præmis 45).

[15] – Jf. navnlig dom af 26.10.2021, Openbaar Ministerie (Retten til at blive hørt af den fuldbyrdende judicielle myndighed) (C-428/21 PPU og C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

[16] – Jf. navnlig dom af 26.10.2021, Openbaar Ministerie (Retten til at blive hørt af den fuldbyrdende judicielle myndighed) (C-428/21 PPU og C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

50. Det må imidlertid konstateres, at det ikke fremgår af nogen af disse bestemmelser, at den fuldbyrdende judicielle myndighed kan nægte at give det ønskede samtykke, hvis en oprindelig europæisk arrestordre er behæftet med en mangel.

51. Enhver anden afgørelse vil efter min opfattelse bringe de mål, der forfølges med rammeafgørelse 2002/584, i fare.

52. Det skal herved påpeges, at det fremgår af Domstolens praksis, at artikel 27 i rammeafgørelse 2002/584, for så vidt som den fastsætter undtagelser til det i denne rammeafgørelses artikel 1, stk. 2, indeholdte princip om gensidig anerkendelse, ikke kan fortolkes på en måde, der ville føre til en neutralisering af målet med nævnte rammeafgørelse, som er at lette og fremskynde overgivelsen mellem medlemsstaternes judicielle myndigheder i lyset af den gensidige tillid, der skal eksistere mellem disse [17].

53. Dette krav om hurtighed, som ligger til grund for rammeafgørelse 2002/584, afspejles i denne rammeafgørelses artikel 27, stk. 4, hvori det bestemmes, at afgørelsen om samtykke til udvidelse af retsforfølgningen skal træffes senest 30 dage efter modtagelse af anmodningen.

54. Hvis det antages, at en mangel ved en oprindelig europæisk arrestordre kan være til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed giver det krævede samtykke, vil det imidlertid føre til en accept af, at betingelserne for, at overgivelsen kunne finde sted, undersøges på ny i forbindelse med en anmodning om samtykke, der fremsættes i henhold til artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584. En sådan fornyet undersøgelse vil forsinke afgørelsen om samtykke, hvilket strider mod det krav om hurtighed, der ligger til grund for denne rammeafgørelse. Den fornyede undersøgelse synes ligeledes at være uforenelig med retssikkerheden, eftersom den kan rejse tvivl om, hvorvidt den retsafgørelse, der fastslår, at en europæisk arrestordre skal fuldbyrdes, er af endelig karakter.

55. Der skal i øvrigt anlægges en fortolkning, som bidrager til et andet mål, der forfølges med rammeafgørelse 2002/584, nemlig at bekæmpe straffrihed [18]. Hvis en fuldbyrdende judiciel myndighed kunne nægte at give det samtykke, hvorom den anmodes i henhold til denne rammeafgørelses artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, ville det imidlertid være til skade for dette mål, eftersom de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat ikke ville kunne retsforfølge, dømme eller tilbageholde en person for andre inden overgivelsen begåede overtrædelser end den, for hvilken den pågældende var overgivet.

56. Det er af alle disse grunde min opfattelse, at artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i rammeafgørelse 2002/584 bør fortolkes således, at konstateringen om, at en europæisk arrestordre, på grundlag af hvilken en person er blevet overgivet, blev udstedt af en myndighed, der ikke var en »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 6, stk. 1, og derfor burde være anset for ugyldig, ikke af denne grund kan være til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed efter anmodning herom giver samtykke til, at de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat må retsforfølge eller dømme denne person for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende blev overgivet.

[17] – Jf. navnlig dom af 24.9.2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Specialitetsprincippet) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

[18] – Jf. navnlig dom af 8.12.2022, CJ (Afgørelse om udsættelse af overgivelse som følge af strafforfølgning) (C-492/22 PPU, EU:C:2022:964, præmis 74 og den deri nævnte retspraksis), og af 31.1.2023, Puig Gordi m.fl. (C-158/21, EU:C:2023:57, præmis 141).

V. Forslag til afgørelse

57. Jeg foreslår på baggrund af det ovenfor anførte, at Domstolen besvarer de præjudicielle spørgsmål, som Supreme Court (øverste domstol, Irland) har forelagt, således:

»Artikel 27, stk. 3, litra g), og artikel 27, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009,

skal fortolkes således, at

konstateringen om, at en europæisk arrestordre, på grundlag af hvilken en person er blevet overgivet, blev udstedt af en myndighed, der ikke var en »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, og derfor burde være anset for ugyldig, ikke af denne grund kan være til hinder for, at den fuldbyrdende judicielle myndighed efter anmodning herom giver samtykke til, at de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat må retsforfølge eller dømme denne person for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende blev overgivet.«